Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети състав)

7 март 2019 година *

„Публична служба — Акредитиран парламентарен сътрудник — Прекратяване на договора — Прекъсване на връзките на доверие — Външни дейности — Явна грешка в преценката — Искане за обезщетение“

По дело T-59/17

L, за когото се явява I. Coutant Peyre, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Европейски парламент, за който се явяват Í. Ní Riagáin Düro и M. Windisch, в качеството на представители,

ответник,

с предмет, от една страна, искане на основание член 270 ДФЕС за отмяна на решението на Парламента от 24 юни 2016 г. да прекрати договора на жалбоподателя като акредитиран парламентарен сътрудник и от друга страна, искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, които жалбоподателят твърди, че е претърпял,

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

състоящ се от: S. Gervasoni, председател, L. Madise (докладчик) и R. da Silva Passos, съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелствата по спора

1 На 22 май 2014 г., жалбоподателят, L, е нает на работа от Европейския парламент по искане на депутат в Парламента (наричан по-нататък „европейският депутат“). Той е назначен като акредитиран парламентарен сътрудник (наричан по-нататък „АПС“) на този депутат, на основание договор за периода от 2014 г. до 2019 г.

* Език на производството: английски.

2 На 25 февруари 2016 г. европейският депутат изпраща до органа, оправомощен да сключва договорите за назначаване в Парламента (наричан по-нататък „ООСД“), писмено искане за прекратяване на договора на жалбоподателя като АПС.

3 На 21 април 2016 г. по покана на ООСД жалбоподателят присъства на среща, по време на която ООСД го уведомява за мотива, изтъкнат от европейския депутат в искането му за прекратяване на договора му като АПС.

4 На 9 май 2016 г. жалбоподателят изпраща на ООСД записка (наричана по-нататък „записката от 9 май 2016 г.“), в която изтъква своето становище по искането за прекратяване на договора му като АПС.

5 На 25 май 2016 г. според жалбата или на 26 май 2016 г. според писмената защита жалбоподателят е извикан на втора среща с ООСД относно записката от 9 май 2016 г.

6 На 31 май 2016 г. се провежда помирителната процедура, предвидена в член 139, параграф 3а от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз (наричани по-нататък „УРДС“).

7 С писмо от 15 юни 2016 г. помирителят на Парламента констатира невъзможността за страните да продължат сътрудничеството си и слага край на помирителната процедура.

8 На 24 юни 2016 г. Парламентът връчва на жалбоподателя решението за прекратяване на неговия договор като АПС (наричано по-нататък „решението за прекратяване“). В това решение ООСД посочва, че „[д]околкото доверието [е] в основата на отношенията между [европейския депутат] и н[еговия] [АПС], [той е] решил да прекрати [неговия] договор в съответствие с член 139, параграф 1, буква г) от [УРДС] с мотива, че това доверие [е било] разрушено поради неспазването [от него] на правилата за упражняване на външни дейности“.

9 На 19 септември 2016 г. жалбоподателят подава жалба по административен ред на основание член 90, параграф 2 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“), приложим за другите служители по силата на препращането към дял VII от Правилника, съдържащо се в член 117 от УРДС, за оспорване на решението за прекратяване.

10 С писмо от 24 януари 2017 г. генералният секретар на Парламента отхвърля жалбата по административен ред. Той отбелязва, че от служебното досие на жалбоподателя е видно, че по време на договора му като АПС той е извършвал външна дейност, състояща се в упражняването на юридическа професия, без предварително да е подал искане за разрешение, в нарушение на член 12б от Правилника, според който „[…] длъжностно лице, което желае да се заеме с външна дейност, независимо дали срещу възнаграждение или не, или да изпълнява задания, възложени му от лица извън Съюза, трябва първо да получи разрешението на органа по назначаването […]“. Той припомня в това отношение, че въпросното задължение със сигурност е било известно на жалбоподателя както предвид неговото правно образование, така и предвид предишната му работа в Парламента от 2005 г. до 2007 г., когато жалбоподателят е бил изправен пред същия проблем. Той отбелязва също, че в кореспонденцията си със службите на Парламента жалбоподателят многократно е признавал, че през времетраенето на посочения договор той в действителност се е занимавал с други дейности, които нямат връзка с неговите договорни задължения.

Производство и искания на страните

11 С писмо, заведено в секретариата на Общия съд на 24 януари 2017 г., жалбоподателят моли да му се предостави правна помощ. Тази молба е заведена под № T-59/17 AJ.

12 На 14 април 2017 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд настоящата жалба.

13 С определение на председателя на Общия съд от 5 септември 2017 г. молбата за правна помощ е отхвърлена.

14 Сезиран от жалбоподателя с искане на основание член 66 от неговия Процедурен правилник, Общият съд решава да не разкрива името на тази страна в публично достъпната версия на настоящото решение.

15 Тъй като страните не са поискали провеждането на съдебно заседание за изслушване на устните състезания на основание член 106, параграф 1 от Процедурния правилник и като счита, че делото е достатъчно изяснено от доказателствата по преписката, Общият съд (девети състав) реши съгласно член 106, параграф 3 от Процедурния правилник да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството.

16 Жалбоподателят моли Общия съд:

– да отмени решението за прекратяване,

– да осъди Парламента да заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 EUR,

– да осъди Парламента да заплати съдебните разноски.

17 Парламентът моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата като частично недопустима и във всички случаи като неоснователна,

– да осъди жалбоподателя да заплати всички съдебни разноски.

От правна страна

По искането за отмяна

18 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага осем основания, изведени, първо, от нарушение на член 22б, параграф 1 от Правилника, за защитата за подали сигнал за нередности длъжностни лица, второ, от липса на мотиви, трето, от явна грешка в преценката, четвърто, от нарушение на принципа на пропорционалност, пето, от нарушение на задължението за полагане на грижа, шесто, от липса на отговор на молбата на жалбоподателя за съдействие и от нарушение на правото на защита и на „правото да се потърси помирение“, седмо, от липса на достъп до документите и осмо, от злоупотреба с власт.

19 На етапа на репликата жалбоподателят повдига и още едно, девето основание, изведено от незаконно уволнение.

20 Най-напред следва да се разгледа третото основание, изведено от явна грешка в преценката.

По третото основание, изведено от явна грешка в преценката

21 Жалбоподателят твърди по същество, че Парламентът е допуснал явна грешка в преценката, като е приел, че връзките на доверие са могли да бъдат прекъснати от липсата на декларация по смисъла на член 12б, параграф 1 от Правилника, за твърдяна „външна дейност“, извършвана от него.

22 Жалбоподателят подчертава в това отношение, че европейският депутат е знаел за разглежданата дейност, която е извършвана по негови указания, за негова сметка и има характер на измама. При това положение според него Парламентът явно неоснователно е приел, че упражняването на тази дейност е било от естество да доведе до загуба на доверие в него от страна на посочения депутат.

23 Жалбоподателят добавя, че Парламентът прави частичен прочит на записката от 9 май 2016 г. Според него Парламентът приема, че той е „признал“ съществуването на външна дейност, като потулва контекста на тази „дейност“, а именно факта, че посочената дейност е била предмет на жалба до прокурора [*поверително* [1]] и до Европейската служба за борба с измамите (OLAF) и че тя е била предприета по нареждане на европейския депутат, който следователно е знаел за нея. Той поддържа, че тази дейност, предвид контекста, в който е извършвана, не би могла да характеризира загубата на доверие, спомената от посочения депутат в решението за прекратяване на договора. По този начин, като е възприел упражняването на посочената дейност като мотив за загубата на доверие, Парламентът е допуснал явна грешка в преценката.

24 Парламентът отговаря, че АПС има произтичащото от Правилника задължение да спази административна процедура, а именно да поиска разрешение от ООСД, за да може да упражнява външна дейност. В конкретния случай обаче решението за прекратяване било мотивирано от непоправимото прекъсване на връзките на доверие между жалбоподателя и европейския депутат поради факта на неспазване от жалбоподателя на задълженията във връзка с деклариране на външната дейност, които той има по силата на член 12б от Правилника.

25 Парламентът подчертава в това отношение, че в решение от 11 септември 2013 г., L/Парламент (T-317/10 P, EU:T:2013:413, т. 68—70) Общият съд е преценил, че съществуването на отношение на доверие не се основава на обективни елементи и поради естеството си не подлежи на съдебен контрол, тъй като Общият съд не може да замести със своята преценка тази на ООСД, а „единствено проверява дали фактите в основата на решението, изрично посочени от институцията, са били точно установени“. Такъв е настоящият случай. Връзката на доверие между европейския депутат и жалбоподателя била прекъсната, поради факта че жалбоподателят бил упражнявал външна дейност в нарушение на член 12б, параграф 1 от Правилника. Парламентът подчертава, най-напред, че е безспорно, че жалбоподателят нито е искал, нито е получавал разрешение за упражняване на външна дейност в съответствие с посочената разпоредба. По-нататък, по време на срещата си с ООСД и с помирителя жалбоподателят бил признал неколкократно, че е извършвал такава дейност. Накрая, жалбоподателят потвърждавал изрично наличието на външна дейност в записката от 9 май 2016 г.

26 В това отношение Парламентът отбелязва, че съобразно съдебната практика доказването, че администрацията е допуснала явна грешка при преценката на фактите, която може да обоснове отмяната на приетото въз основа на тази преценка решение, предполага доказателствата, които жалбоподателят трябва да представи, да бъдат достатъчни, за да лишат от правдоподобност възприетата от администрацията преценка на фактите. С други думи, основанието, изведено от твърдение за наличие на явна грешка в преценката, трябва да се отхвърли, ако въпреки

1 Заличени поверителни данни.

представените от жалбоподателя доказателства все пак може да се приеме, че оспорената преценка е обоснована и последователна (вж. в този смисъл решение от 13 юни 2012 г., Mocová/Комисия, F-41/11, EU:F:2012:82, т. 44 и цитираната съдебна практика). Жалбоподателят обаче не е представил доказателства, позволяващи да се лишат от правдоподобност изводите на Парламента.

27 По силата на член 139, параграф 1, буква г) от УРДС, „[о]свен при смърт, правоотношението на акредитираните парламентарни сътрудници се прекратява [...] като се има предвид, че доверието е в основата на работните отношения между члена [на Европейския парламент] и неговия акредитиран парламентарен сътрудник, при изтичане на срока на предизвестието, посочен в договора [...]“.

28 В случая ООСД посочва в решението за прекратяване, че прекратяването на договора на жалбоподателя като АПС е мотивирано от разрушаването на връзките на доверие между жалбоподателя и европейския депутат поради неспазването на правилата, уреждащи извършването на външна дейност.

29 В това отношение, от една страна, макар ООСД да не следва да заменя със своята преценка тази на засегнатия член на Парламента, що се отнася до действителното прекъсване на връзката на доверие, все пак този орган трябва най-напред да се увери, че изтъкнатият мотив почива на факти, които са от естество правдоподобно да го обосноват (вж. в този смисъл решение от 10 януари 2019 г., RY/Комисия, T-160/17, EU:T:2019:1, т. 38 и цитираната съдебна практика).

30 От друга страна, ако дадена институция, която реши да прекрати договор с АПС, се позове по-специално на загуба на доверие, което е в основата на решението за прекратяване, съдът е задължен да провери дали този мотив е правдоподобен. По този начин съдът не заменя със своята преценка тази на компетентния орган, който счита, че загубата на доверие е налице, а единствено проверява дали мотивът в основата на решението, изрично посочен от институцията, не е опорочен от явна грешка в преценката (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 11 септември 2013 г., L/Парламент, T-317/10 P, EU:T:2013:413, т. 70).

31 Що се отнася в конкретния случай до мотива загуба на доверие, който е в основата на решението за прекратяване, Парламентът се основава на факти, състоящи се в извършването на недекларирана външна дейност. При това положение следва да се провери дали Парламентът е допуснал явна грешка в преценката, като е приел, че тези факти са могли да причинят загубата на доверие, която изтъква европейският депутат (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 11 септември 2013 г., L/Парламент, T-317/10 P, EU:T:2013:413, т. 76).

32 В това отношение най-напред следва да се отбележи, че Парламентът не оспорва като такава извършването на дейността, описана от жалбоподателя в записката от 9 май 2016 г., състояща се в упражняването на юридическа професия успоредно с неговите функции на АПС, а именно:

– първо, подаване на молби за предоставяне на политическо убежище до руските, френските, швейцарските и андорските власти, за да се даде възможност на европейския депутат да се отклони от наказание в размер на четири години лишаване от свобода, наложено в [*поверително*], сред които и жалба срещу решение за отказ на убежище по отношение на последния, за която жалбоподателят потвърждава по-конкретно, че е бил упълномощен от посочения депутат,

– второ, уговаряне и представляване като адвокат на граждани [*поверително*] пенсионери или получаващи минималната работна заплата, по съдебни спорове [*поверително*], с цел този депутат да се представи като „защитник на правата на човека“ и по този начин да се затрудни неговото влизане в затвора,

– трето, представляване на същия депутат пред Европейския омбудсман, Комисията на ООН по правата на човека и Европейския съд по правата на човека по дела, засягащи посочения депутат, свързани, първото дело, по-конкретно, с оспорването на искането за снемане на парламентарен имунитет, подадено от [*поверително*] власти, вследствие наказанието лишаване от свобода, наложено на засегнатия депутат в [*поверително*], а второто — с оспорването на домашен арест, наложен от [*поверително*] съдебни органи след наказателно производство за корупция, проведено срещу въпросния депутат.

33 Обратно, в рамките на отговора си на основанието, изведено от недостатъчно мотивиране, Парламентът се основава на записката от 9 май 2016 г., за да твърди, че жалбоподателят е бил запознат с естеството на външната дейност в основата на прекъсването на връзките на доверие. В това отношение от преписката не е видно, че прекъсването на визираните в решението за прекратяване връзки е могло да бъде причинено от други дейности освен тази, която изтъква Парламентът, за да обоснове достатъчност на мотивите.

34 В този контекст следва да се определи дали в съответствие със съдебната практика (вж. т. 29—31 по-горе) извършването от жалбоподателя на разглежданата външна дейност е могло да причини прекъсването на връзките на доверие, изтъкнато от европейския депутат и възприето от ООСД в решението за прекратяване.

35 В това отношение, на първо място, от доказателствата в преписката е видно не само че европейският депутат е знаел за разглежданата външна дейност, но и че освен това той е бил нейният пряк инициатор.

36 Що се отнася, най-напред, до споровете, отнесени до [*поверително*] съдилища, от електронните съобщения, посочени в записката от 9 май 2016 г. и представени от жалбоподателя (приложения A.3.3 и A.3.4 към посочената записка), е видно, че европейският депутат лично е наблюдавал организацията на уговарянето и на представителството на гражданите [*поверително*], за които се отнасят тези спорове, и следователно е бил по необходимост „уведомен“.

37 Тази преценка се потвърждава от клетвената декларация на лице, което е било уговаряно в рамките на разглежданите дела (приложение A.3.5 към записката от 9 май 2016 г.), според която „[европейският депутат] [е обяснил] извън всяко съмнение, че производството ще бъде безплатно и че на [АПС] ще бъде заплатено за тази задача от [неговото] парламентарно възнаграждение […]“, и според която по силата на „устното“ споразумение с посочения депутат, „вместо да плаща за производството, предложено от [този депутат], [уговаряното лице] трябва[ло] да подкрепи публично партията […] на законодателните избори, да участва в телевизионни предавания, както и в други медийни дейности“.

38 Що се отнася по-нататък до представляването на европейския депутат пред европейските или международните съдилища или органи, жалбоподателят представя пълномощни за представителство, които според него са подписани собственоръчно от посочения депутат (приложения A.3.6 и A.3.7 към записката от 9 май 2016 г.), което Парламентът не оспорва.

39 Накрая, по отношение на подаването на молби за убежище за сметка на европейския депутат, жалбоподателят посочва, че на 24 февруари 2013 г. посоченият депутат е направил публично изявление по [*поверително*] телевизия, обявявайки, че ако апелативният съд потвърди наложеното му наказание лишаване от свобода, той ще потърси политическо убежище в държавите — членки на Европейския съюз. Той прилага в това отношение статия от пресата, която потвърждава това изявление (приложение A.3.19 към записката от 9 май 2016 г.). Той прави впрочем описание на предприетите действия за получаване на политическо убежище за

този депутат в Андора, Швейцария, Русия и Франция и прилага самолетни билети, съответстващи на тези дестинации (приложения A.3.15—A.3.18 към посочената записка). Тези документи и изявления не са оспорени от Парламента.

40 От гореизложеното следва, че европейският депутат не е могъл да не знае, че жалбоподателят е упражнявал юридическа професия успоредно със своите функции на АПС, като се има предвид, че както е видно от доказателствата по преписката, упражняването на такава функция е било в изпълнение на указания от негова страна.

41 На второ място, член 6, параграф 2 от Мерките за прилагане на дял VII от УРДС, приети с решение на Бюрото на Парламента от 9 март 2009 г. и последно изменени с решение на Бюрото на Парламента от 14 април 2014 г., предвижда, че съответният депутат се „изслушва“ в случай на деклариране на външна дейност. Не е установено обаче европейският депутат да е бил изслушван от ООСД във връзка с разглежданата „външна дейност“. При тези условия трябва да се приеме, че същият депутат вероятно не може да не е знаел, че тази дейност, изразяваща се в упражняване на юридическа професия в рамките на защитата на собствените му интереси, не е била декларирана от жалбоподателя на ООСД в съответствие с член 12б, параграф 1 от Правилника.

42 Следователно Парламентът явно неоснователно е приел, че липсата на деклариране от жалбоподателя на разглежданата външна дейност е могла да доведе до загуба на доверието на европейския депутат по смисъла на член 139, параграф 1, буква г) от УРДС, при положение че посоченият депутат не е могъл да твърди, че не знае, че за тази дейност не е било искано разрешение от Парламента в съответствие с член 12б, параграф 1 от Правилника.

43 Впрочем от записката от 9 май 2016 г. и от изявлението, посочено в точка 37 по-горе, произтича, че европейският депутат не е могъл разумно да очаква разглежданата външна дейност, предвид нейното естество, да бъде доведена до знанието на Парламента посредством официално искане на разрешение за външна дейност на основание член 12б, параграф 1 от Правилника.

44 В заключение, обратно на твърдяното от Парламента (вж. т. 26 по-горе), от документите по преписката е видно, че мотивът, изтъкнат от европейския депутат, за да обоснове решението за прекратяване, а именно прекъсването на връзките на доверие, не се явява правдоподобен. Вследствие на това, като е уважил искането за прекратяване на договора на жалбоподателя като АПС, формулирано от посочения депутат с този мотив, ООСД е допуснал явна грешка в преценката.

45 Следователно третото основание трябва да бъде уважено по същество, като се приеме за основателно искането за отмяна на решението за прекратяване, без да е необходимо да се разглеждат останалите основания, включително деветото основание, чиято допустимост е оспорена.

По искането за обезщетение

46 В жалбата си жалбоподателят иска Парламентът да бъде осъден да му плати обезщетение в размер на 100 000 EUR за неимуществените вреди, които твърди, че е претърпял.

47 В своята писмена защита Парламентът изтъква недопустимостта на искането за обезщетение, доколкото то не е направено при спазване на изискванията по член 76, буква г) от Процедурния правилник. Според него, въпреки че жалбата съдържа искане за обезщетение, в негова подкрепа не са представени доводи.

48 В репликата си жалбоподателят подчертава по-конкретно, че спрямо него е бил упражняван тормоз от страна на европейския депутат. Той прилага в това отношение протокол от изслушването си пред белгийската полиция, в който се описва незаконното задържане в помещенията на Парламента (приложение A.3.14 към записката от 9 май 2016 г.), на което той твърди, че е бил жертва.

49 Парламентът подчертава в своята дуплика, че съгласно съдебната практика искане за поправяне на вреди, причинени от институция на Съюза, трябва да съдържа данните, които позволяват идентифициране на поведението, за което ищецът упреква институцията, причините, поради които той счита, че съществува причинно-следствена връзка между поведението и вредата, която твърди, че е претърпял, както и естеството и размера на тази вреда. В жалбата обаче жалбоподателят не бил посочил причините, поради които счита, че съществува причинно-следствена връзка между описаното поведение и вредата, която твърди, че е претърпял. В жалбата напълно липсвали данни за естеството и размера на тази вреда.

По допустимостта на искането за обезщетение за неимуществени вреди

50 Трябва да се констатира, от една страна, че от исковата молба ясно се вижда, че според жалбоподателя решението за прекратяване му е причинило неимуществени вреди, и от друга страна, че искането за обезщетение за тези вреди е било цифрово изразено.

51 При тези условия Парламентът не може да прави възражение за недопустимост на искането за обезщетение с мотива, че жалбоподателят не е идентифицирал точно естеството и размера на вредата, която смята, че е претърпял, и причините, поради които счита, че съществува причинно-следствена връзка между поведението на Парламента и посочената вреда.

52 Обратно, следва да се констатира, че изтъкнатите в репликата факти, съставляващи тормоз, за които се твърди, че са извършени от европейския депутат, могат да се отделят от противоправното поведение, в което е упрекнат Парламентът в искането за отмяна.

53 Същевременно, макар искането за обезщетение да е допустимо дори при липсата на искане, предварително отправено в този смисъл до администрацията, когато съществува пряка връзка между посоченото искане и жалбата за отмяна, това не е така, когато твърдяната вреда произтича от грешки или бездействия, допуснати от администрацията, които могат да се отделят от поведението, визирано в жалбата за отмяна. В последния случай, когато твърдяната вреда не произтича от акта, чиято отмяна се иска, а от други грешки и бездействия, които се твърди, че са допуснати, досъдебното производство задължително трябва да започне с искане, в което администрацията се приканва да поправи вредата (вж. в този смисъл решение от 22 септември 2015 г., Gioria/Комисия, F-82/14, EU:F:2015:108, т. 74 и цитираната съдебна практика).

54 В конкретния случай трябва да се констатира, че в досъдебното производство не е подадено искане за обезщетение за фактите, съставляващи тормоз, споменати от жалбоподателя, така че дори да се предположи, че жалбоподателят иска обезщетение и за посочените факти, съставляващи тормоз, това искане следва да се отхвърли като недопустимо, тъй като не е направено при спазване на правилата, уреждащи досъдебното производство.

55 От гореизложеното следва, че искането за обезщетение е допустимо само в частта, която се отнася до вредата, свързана с решението за прекратяване.

По основателността на искането за обезщетение за неимуществени вреди, свързани с решението за прекратяване

56 Според постоянната съдебна практика ангажирането на отговорността на администрацията предполага да са налице съвкупност от условия, що се отнася до неправомерното поведение, в което се упрекват институциите, реалността на вредата и наличието на причинно-следствена връзка между поведението и претендираната вреда (вж. решение от 1 юни 1994 г., Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, EU:C:1994:211, т. 42 и цитираната съдебна практика).

57 В настоящия случай, най-напред, противоправността на поведението на Парламента е установена. По-нататък, мотивът, изтъкнат за решението за прекратяване, почива на изкуствено основание, което е могло да породи чувство на несправедливост у жалбоподателя и поради това, неимуществена вреда. Накрая, налице е връзка между поведението на Парламента и изтъкнатата вреда, която произтича от посоченото решение.

58 Когато обаче става въпрос за неимуществени вреди, трябва да се припомни, че според трайната практика на Съда и на Общия съд отмяната на акт на администрацията, обжалван от длъжностно лице, сама по себе си представлява адекватно и по принцип достатъчно поправяне на всяка неимуществена вреда, която последното е могло да претърпи, и че искането за обезщетение е лишено от предмет (вж. в този смисъл решения от 7 февруари 1990 г., Culin/Комисия, C-343/87, EU:C:1990:49, т. 26 и от 21 януари 2004 г., Robinson/Парламент, T-328/01, EU:T:2004:13, т. 79).

59 Несъмнено, съдът на Съюза е допуснал определени изключения от това правило, и по-конкретно следните. На първо място, отмяната на незаконосъобразен акт, приет от администрацията, не може да представлява цялостно поправяне на неимуществената вреда, ако този акт съдържа преценка на способностите или на поведението на заинтересованото лице, които могат да го уязвят. На второ място, отмяната на оспорения акт не може да представлява цялостно поправяне на претърпяната неимуществена вреда, когато извършената незаконосъобразност е особено тежък случай. На трето място, постановено е, че отмяната на незаконосъобразен акт, когато е лишена от всякакъв полезен ефект, не може да представлява сама по себе си адекватно и достатъчно поправяне на всяка неимуществена вреда, причинена от отменения акт (вж. решения от 9 март 2010 г., N/Парламент, F-26/09, EU:F:2010:17, т. 103, 105 и 107 и цитираната съдебна практика и от 5 юли 2011 г., V/Парламент, F-46/09, EU:F:2011:101, т. 169, 171 и 173 и цитираната съдебна практика).

60 В конкретния случай обаче не изглежда жалбоподателят да се намира в едно от положенията, споменати в точка 59 по-горе. Всъщност, първо, решението за прекратяване, основано на недекларирането на външна дейност, не съдържа никаква преценка за способностите или за поведението на жалбоподателя, която да може да го уязви, второ, допуснатата от Парламента незаконосъобразност не е особено тежък случай по смисъла на съдебната практика и трето, отмяната на решението за прекратяване изобщо не е лишено от полезен ефект.

61 От изложеното по-горе следва, че искането за обезщетение в настоящия случай трябва да бъде отхвърлено.

По съдебните разноски

62 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

63 Тъй като Парламентът е загубил делото като цяло, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на жалбоподателя.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав)

реши:

1) Отменя решението на Парламента от 24 юни 2016 г. за прекратяване на договора на L като акредитиран парламентарен сътрудник.

2) Отхвърля иска в останалата му част.

3) Осъжда Европейския парламент да заплати съдебните разноски.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 март 2019 година.

Подписи